

Comentariul poeziei Mai am un singur dor scrisa de Mihai Eminescu - a treia parte

In legatura cu acest aspect, Tudor Vianu preciza ca "in timp ce la Vigny, moartea este dorita de omul superior, coplesit de marile osteneli ale unor vieti mesianice, la Eminescu este vorba de tristetea istovitoare a unui contemplativ".

Tema poemului eminescian implica melancolia unui destin particular pe care o asociaza cu motivul folcloric al stingerii si al integrarii in natura cosmica, singura reprezentare filozofica a gandirii si experientei umane. "Darul" mortii izvorat din deznadejde ne conduce catre o anume viziune a firii eterne a naturii in ritmurile si infloririle careia poetul isi cauta alinarea prin moarte.

Cufundarea in moarte la Eminescu nu iseamna numai o forma de protest impotriva inechitatilor vietii ei si o ferma de integrare in natura eterna care l-a ocrotit de atatea ori. In viziunea eminesciana moartea nu deschide porti spre tenebrele infricosatoare de dincolo, ci este mai degraba consecinta fireasca a trecerii in izolare si singuratate sau de ce nu, de restituire a "eului" pierdut. De asemenea, in "Mai am un singur dor", moartea intruchipata sub semnul eternitatii ei ideale ii va aduce poetului o suprema si definitiva eliberare. In virtutea sentimentului propriei sale valori, izvorat din acea desavarsita constiinta de sine, se inchipuie dupa moarte troienit "cu drag" de atatea "aduceri-aminte". Dar, desi luceferii "ce rasar din umbra de cetini", fiindu-i "prieteni", o sa-i "zambeasca iar", marea "Va geme", totusi, "de patimi", iar poetul, redevenind "pamant", va reintra in vesnica solitudine.

Viziunea poetului nu mai inseamna acum consolare; ea patrunde din nou in acel delir al durerii. Moartea inseamna in cele din urma si pentru post o distrugere a tot ce individualizeaza o dispersiune in Univers, in marea natura. Natura eminesciana este perceputa ca insasi vesnicia in care se topeste fiinta materiala si in care intrarea se face pe treptele regresiei tragice a cufundarii in neant. Fixarea elegiei filozofice "Mai am un singur dor" in dezvoltarea universala a motivului, mai precis in cadrul marelui ciclu tematic al poeziei sepulcrale europene, punand in lumina ca si "Miorita", o atitudine romaneasca fata de moarte, este hotarata si de realizarea ei estetica.